

Druga strona postępowania: Intel Corporation Inc., Association for Competitive Technology, Inc., Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir)

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku, z wyjątkiem pkt 3 sentencji tego wyroku;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi sześć zarzutów.

Zarzut pierwszy odwołania: Dokonana w zaskarżonym wyroku kontrola zakresu zawartej w decyzji ⁽¹⁾ analizy kryteriów pokrycia rynku i okresu ważności jest *ultra petita*. Ponadto zaskarżony wyrok narusza prawo, negując wszelką ogólną ocenę zdolności spółki Intel do wyeliminowania konkurencji w świetle wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy i błędnie interpretując wskazówki udzielone w tym względzie w wyroku Trybunału z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisja (C-413/14 P, EU:C:2017:632).

Zarzut drugi odwołania: Dokonana w zaskarżonym wyroku kontrola testu równie skutecznego konkurenta (testu AEC) przeprowadzonego w decyzji narusza prawo Komisji do obrony.

Zarzut trzeci odwołania: Dokonana w zaskarżonym wyroku kontrola testu AEC przeprowadzonego w decyzji w odniesieniu do spółki Dell jest obciążona błędem w odniesieniu do standardu dowodowego, wypacza jasne znaczenie dowodów, jest obciążona wewnątrznie sprzecznym uzasadnieniem i narusza przysługujące Komisji prawo do obrony.

Zarzut czwarty odwołania: Dokonana w zaskarżonym wyroku kontrola testu AEC przeprowadzonego w decyzji w odniesieniu do spółki Hewlett-Packard Company jest obciążona błędem w odniesieniu do standardu dowodowego, narusza przysługujące Komisji prawo do obrony i zawiera szereg innych naruszeń prawa.

Zarzut piąty odwołania: Dokonana w zaskarżonym wyroku kontrola testu AEC przeprowadzonego w decyzji w odniesieniu do spółki Lenovo jest obciążona błędem w zakresie interpretacji testu AEC i art. 102 TFUE, przeinacza dowody i narusza przysługujące Komisji prawo do obrony.

Zarzut szósty odwołania: Zaskarżony wyrok, w zakresie, w jakim opiera się – do celów stwierdzenia częściowej nieważności decyzji – na przeprowadzonej w nim kontroli zawartego w decyzji testu AEC, nie uwzględnia prawidłowo skutków swoich ustaleń w odniesieniu do testu AEC.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2009) 3726 wersja ostateczna z dnia 13 maja 2009 r. dotycząca postępowania na podstawie art. [102 TFUE] i art. 54 porozumienia EOG (sprawa COMP/C-3/37.990 – Intel).

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 9 lutego 2022 r. w sprawie T-740/18,
Taminco i Arysta LifeScience Great Britain/Komisja, wniesione w dniu 15 kwietnia 2022 r. przez
Arysta LifeScience Great Britain Ltd**

(Sprawa C-259/22 P)

(2022/C 222/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Arysta LifeScience Great Britain Ltd (przedstawiciel: adwokat C. Mereu)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Taminco BVBA

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i
- stwierdzenie nieważności kwestionowanego rozporządzenia ⁽¹⁾ oraz przyznanie wnoszącej odwołanie zwrotu kosztów poniesionych w ramach niniejszego postępowania oraz postępowania przed Sądem albo przyznanie wnoszącej odwołanie zwrotu kosztów poniesionych w ramach niniejszego postępowania i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo, uznając, że prawo do obrony przysługujące wnoszącej odwołanie jest ograniczone do konkretnych przepisów określonych w art. 12 ust. 3 i art. 14 ust. 1 rozporządzenia 844/2012. Sąd naruszył prawo, nie uwzględniając okoliczności, że proces odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej ma charakter administracyjny oraz że w związku z tym wnosząca odwołanie może korzystać z prawa do obrony w zakresie wykraczającym poza przepisy określone we właściwych ramach prawnych przewidujących wyraźnie takie prawo (na przykład rozporządzenie 1107/2009 ⁽²⁾ i 844/2012 ⁽³⁾).
2. Sąd naruszył prawo, uznając, że wnosząca odwołanie nie może wycofać jednego z reprezentatywnych zastosowań ze swojej dokumentacji dotyczącej zgłoszenia. Na podstawie rozporządzeń 1107/2009 i 844/2012 wolność w zakresie wyboru reprezentatywnego zastosowania na początku procesu odnowienia zatwierdzenia odzwierciedla wolność wycofania ich w toku tego procesu i siłą rzeczy wiąże się z wolnością w tym zakresie.

Sąd naruszył także prawo, orzekając, że zastosowanie mają administracyjne wytyczne Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA). Proces odnowienia zatwierdzenia jest jednym procesem obejmującym dwie powiązane ze sobą fazy. Bez znaczenia jest zatem okoliczność, że wytyczne administracyjne EFSA dotyczą procesu, który rozpoczyna się wraz ze „złożeniem wniosku i kończy się poprzez przyjęcie i opublikowanie wniosków EFSA” oraz że w związku z tym cofnięcie może nastąpić tylko w pierwszej fazie przed EFSA.

3. Sąd naruszył prawo lub przeinaczył dowody, dochodząc zatem do błędnego pod względem prawnym wniosku, odwołując się do dolistnego zastosowania substancji, aby uzasadnić wnioski w przedmiocie używania do zaprawiania nasion. W niespójny sposób odwoływał się do kwestii związanych z dolistnymi zastosowaniami – które wnosząca odwołanie wycofała – aby dojść do wniosku, że „Komisja nie była zobowiązana oprzeć [kwestionowanego] rozporządzenia wykonawczego wyłącznie na powodach związanych z używaniem tiuramu w zaprawianiu nasion”.

Ponadto Sąd naruszył prawo lub przeinaczył dowody, orzekając, że Komisja prawidłowo zmieniła kwestionowane rozporządzenie, aby odzwierciedlić cofnięcie dolistnego zastosowania. W kwestionowanym rozporządzeniu nadal popiera się nieodnowienie zatwierdzenia tiuramu w oparciu o kwestie dotyczące dolistnego zastosowania (na przykład motyw 8 kwestionowanego rozporządzenia brzmi następująco: „Urząd zidentyfikował wysoki poziom ostrego ryzyka dla konsumentów i pracowników wynikający z zastosowania tiuramu w opryskach dolistnych”), które zostało cofnięte przez wnoszącą odwołanie.

4. Sąd naruszył prawo, przeinaczył dowody lub oparł swoje wnioski na rozumowaniu pozbawionym spójności lub obarczonym brakiem uzasadnienia, gdy orzekł, że metabolit M1 jest właściwy dla oceny zastosowań do zaprawiania nasion. Sąd powinien był zignorować wszelkie odesłania do metabolitu M1 – bezpośrednio związane z dolistnym zastosowaniem – ze względu na cofnięcie tego zastosowania.

Sąd uczynił to samo, gdy orzekł, że istnieje ryzyko w przypadku zastosowań do zaprawiania nasion z uwagi na obecność metabolitu DMCS. Ryzyko należy uznać za akceptowalne dla zaprawiania nasion w odniesieniu do metabolitu DMCS, gdyż poziomy stężenia są dużo niższe w przypadku zaprawiania nasion i zostały wykryte poniżej wartości progowej budzącej obawy.

5. Sąd niewłaściwie zinterpretował zasadę ostrożności lub naruszył prawo lub przeinaczył dowody zawarte w dokumentacji, dochodząc zatem do błędnego pod względem prawnym wniosku, uznając, że Komisja dokonała prawidłowej oceny wpływu na podstawie zasady ostrożności. Komisja nie przeprowadziła jakiegokolwiek oceny wpływu, lecz doszła po prostu do wniosku, że „stwierdzone zagrożenia i problemy przeważają nad wpływem możliwej utraty substancji”. Komisja mogła przynajmniej wskazać elementy, które rzekomo uwzględniła, aby dojść do tego wniosku.

- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/1500 z dnia 9 października 2018 r. w sprawie nieodnowienia zatwierdzenia substancji czynnej tiuram oraz zakazu używania i sprzedaży nasion zaprawionych środkami ochrony roślin zawierających tiuram, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2018, L 254, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009, L 309, s. 1).
- (³) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 844/2012 z dnia 18 września 2012 r. ustanawiające przepisy niezbędne do wprowadzenia w życie procedury odnowienia dotyczącej substancji czynnych, jak przewidziano w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. 2012, L 252, s. 26).

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 11 marca 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-57/20) (¹)

(2022/C 222/34)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 87 z 16.3.2020.

Postanowienie prezesa trzeciej izby Trybunału, pełniącego obowiązki prezesa dziewiątej izby, z dnia 4 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg – Austria) – Airhelp Limited/Austrian Airlines AG

(Sprawa C-164/20) (¹)

(2022/C 222/35)

Język postępowania: niemiecki

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 230 z 13.7.2020 r.

Postanowienie prezesa drugiej izby Trybunału z dnia 1 lutego 2022 r. – ViaSat, Inc./Komisja Europejska, Inmarsat Ventures SE, dawniej Inmarsat Ventures Ltd

(Sprawa C-235/20 P) (¹)

(2022/C 222/36)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 9 z 11.1.2021.